

RECULL DE PREMSA

13/02/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
13/02/15	UN RETRAT DE L'HOMOSEXUALITAT A RÚSSIA GUANYA EL WORLD PRESS PHOTO / ARA	5	1
13/02/15	«DIGITAL O IMPRESA, ES VITAL LA CALIDAD DE LA INFORMACIÓN». Abramson, ex directora de «The New York Times», defiende el «muro de pago» / LA RAZON	6	1
13/02/15	JILL ABRAMSON: «ESTAMOS OBSESIONADOS CON EL CLIC» / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	7	2
13/02/15	LA VANIDAD DE LOS PERIODISTAS ESTRELLA por SALVADOR ARAGONÉS / DIARI DE TARRAGONA	9	1
13/02/15	UNA FOTO POR LA IGUALDAD / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	10	1
13/02/15	VENEZUELA, EL PAÍS EN EL QUE MÁS RETROCEDE LA LIBERTAD DE PRENSA / ABC (EDICION NACIONAL)	11	1
13/02/15	LIBIA, LA GUERRA EN BLANCO Y NEGRO / EL PAIS (ED. CATALUÑA)	12	1
13/02/15	LES BATALLES DE LA FOTOGRAFIA / EL PUNT AVUI	13	1
13/02/15	TVE ADJUDICA ELS DIVENDRES A JOSÉ MOTA / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	14	1
13/02/15	WORLD GAY PHOTO / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	15	1
13/02/15	UNA RESPOSTA MOLT HOSTIL / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	16	1
13/02/15	LA JUSTÍCIA EGÍPCIA ALLIBERA ELS DOS PERIODISTES D'AL-JAZIRA / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	17	1
13/02/15	UNA IMATGE D'UNA PARELLA GAI A RÚSSIA GUANYA EL WORLD PRESS / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	18	1
13/02/15	LA MIRADA FIXADA / L'ESPORTIU	19	1
13/02/15	'PUNKS NOT DEAD'; EL BON PERIODISME, SÍ / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	20	1
13/02/15	Jill Abramson, xdirectora de «The New York Times»: «HAY QUE OBSESIONARSE POR LA CALIDAD DEL PERIODISMO» / ABC (EDICION NACIONAL)	21	1
13/02/15	JILL ABRAMSON: ¿L'IMPORTANT ÉS QUE SOBREVISQUI EL PERIODISME DE QUALITAT" / LA VANGUARDIA (ED. CAT) VIURE A BARCELONA	22	1
13/02/15	UNA FOTO DE MESSI GUANYA EL WORLD PRESS DELS ESPORTS / SEGRE	23	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

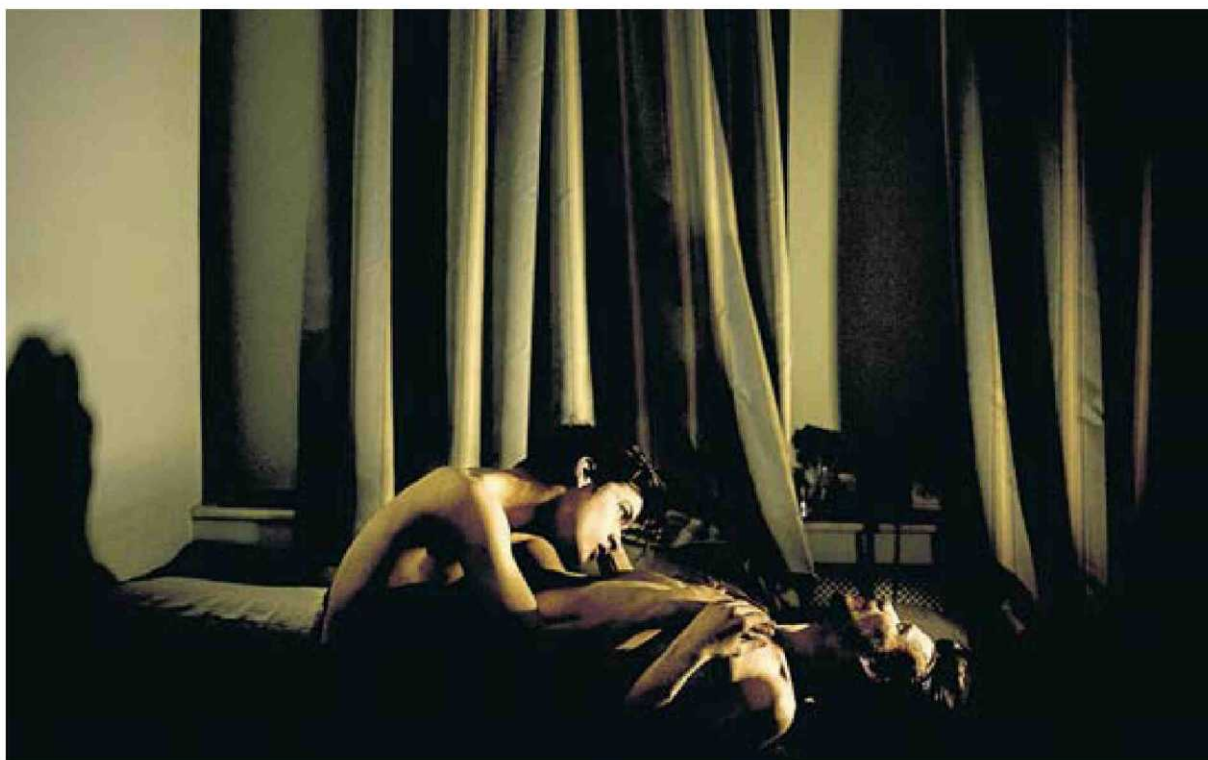
Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
13/02/15	PER L'AMOR I LA IGUALTAT / EL PUNT AVUI	24	1
13/02/15	THURMAN: LES ARRUGUES DEL PERIODISME / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	25	1
13/02/15	LA LLIBERTAT DE PREMSA ES DETERIORA A TOT EL MÓN EL 2014 / ARA	26	1
13/02/15	LA PENA DE LEO, MILLOR FOTO D'ESPORTS / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	27	2
13/02/15	MOR AMB 47 ANYS EL PERIODISTA I ESCRIPTOR GOYO MARTÍNEZ, VEÍ DE MOLLET / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	29	1
13/02/15	TV3 VOL EMETRE DESCONNEXIONS EN HD / EL PUNT AVUI	30	1
13/02/15	MOR EL LLEGENDARI CORRESPONSAL DE LA CBS BOB SIMON EN UN ACCIDENT / REGIO 7	31	1
13/02/15	EL MIC PREMIARÀ EL MILLOR TREBALL DE PERIODISME ESPORTIU / DIARI DE GIRONA	32	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

La imatge, titulada *Jon and Alex*, ha obtingut la màxima distinció del fotoperiodisme a nivell mundial. MADIS NISSEN / WORLD PRESS PHOTO

Un retrat de l'homosexualitat a Rússia guanya el World Press Photo

La fotografia guanyadora és obra del fotoperiodista danès Mads Nissen

JUDIT MONCLÚS
BARCELONA

Una fotografia molt íntima d'una parella d'homosexuals captada a Sant Petersburg i que parla "d'amor i odi, de desitjos profunds i de l'homofòbia a Rússia", en paraules del seu autor, ha guanyat la 58a edició del World Press Photo. Captada el 2014 i titulada *Jon and Alex*, la imatge està signada per Mads Nissen, fotògraf del diari danès *Politiken*.

Nascut el 1973, Nissen compta amb una àmplia carrera professional com a fotoperiodista en diferents mitjans internacionals com *Time*, *Newsweek*, *Der Spiegel* i *Stern*, per als quals ha treballat com a corresponsal a la Xina. La foto guanyadora, que també s'ha endut el primer premi en la categoria de temes contemporanis, ha sigut qualificada per Michele McNally, presidenta del jurat d'aquesta edició del premi i directora de fotografia del *The New York Times*, de "molt íntima i increïblement bonica, magníficament executada i amb

una composició impecable". A més, McNally ha remarcat que té el potencial de "convertir-se en una icona".

"La vida per a les minories sexuals és cada vegada més difícil a Rússia: han de fer front a discriminació social, a assetjament i, fins i tot, a violència i a atacs conservadors", va assegurar Nissen en el transcurs de la roda de premsa del certamen. L'acte, celebrat a Amsterdam, va coronar el danès i les altres 41 fotografies guanyadores de la màxima distinció del fotoperiodisme.

A l'edició del World Press Photo 2015 hi han concorregut 5.692 fotògrafs de 131 nacionalitats diferents, que hi han presentat 97.912 imatges classificades en vuit categories: retrats, notícies d'actualitat, notícies generals, temes contemporanis, vida quotidiana, naturalesa, esports

Denúncia
La immigració i les revoltes àrabs han protagonitzat les imatges participants

(gran foto de Leo Messi mirant-se el trofeu *prohibit* de la Copa del Món just després de perdre la final contra Alemanya) i, com a categoria nova, projectes de llarga durada.

Doble premi per a Bulent Kilic

El prestigiós certamen ha reconegut el fotògraf turc de l'Agence France Presse (AFP) Bulent Kilic en dues categories. En notícies d'actualitat Kilic s'ha endut el primer premi amb una fotografia d'una noia que mira fixament a càmera i que va ser captada durant els aldarulls entre manifestants i policia arran de la mort del noi de 15 anys Berkin Elvan, després de 270 dies en coma per haver rebut el cop d'un pot de gasos lacrimògens.

Kilic, distingit pel diari *The Guardian* com el millor fotògraf d'agència del 2014, també ha guanyat el tercer premi del World Press Photo en la categoria de notícies d'actualitat amb una espectacular imatge d'un bombardeig en una posició de l'Estat Islàmic a Tilshir, a Síria.

BULENT KILIC

«Digital o impresa, es vital la calidad de la información»

Abramson, ex directora de «The New York Times», defiende el «muro de pago»

C. García

MADRID- A pesar de ser una de las gigantes de los medios de comunicación es menuda, aunque su apariencia frágil no disimule su determinación por enfrentarse a los servicios de seguridad, el Gobierno de EE UU o el de China e incluso a la cúpula de «The New York Times», que la destituyó en mayo de 2014 tras casi tres años en el cargo por causas de las que se niega a hablar. Jill Abramson visitó ayer Madrid para ofrecer una conferencia en la Fundación Rafael del Pino invitada por la Universidad de Navarra. «Creo que es necesario centrar el debate: lo importante no es si el periódico en papel va a sobrevivir, algo que no es descartable, lo importante es saber si va a perdurar el periodismo de calidad», afirmó rotunda una mujer que ha dedicado su vida profesional al periodismo de investigación en el que, tan importante como ser riguroso con los datos, es «ofrecer al lector un relato ameno, crónicas largas que tengan datos jugosos, con profundidad en los contenidos, pero que esté bien escrito y se comprometa con la verdad», afirmó Abramson.

Durante su etapa como directora, vivió en primera persona una

de las decisiones más trascendentes del diario en sus más de dos siglos de existencia: la creación del «muro de pago» para acceder a determinados contenidos de la edición digital de «The New York Times».

Decisiones arriesgadas

«Fue objeto de un gran debate dentro de la empresa y una decisión muy arriesgada. Por un lado muchos periodistas consideraban que por ética periodística no se podía obligar a pagar a nuestros lectores por determinadas informaciones», explicó, para luego

CENSURA

«Nunca ha sido tan difícil como ahora trabajar en Washington», afirmó

precisar que «también había que concienciar al público de que el contenido del periódico, por su valor y calidad, merecía la pena realizar un desembolso económico que tampoco era tan excesivo». El resultado no ha podido ser más satisfactorio para el rotativo, ya que como Abramson explicó que «es una fuente de ingresos muy importante», ya que han alcanzado los 800.000 suscriptores, una

Jill Morrison, ayer en Madrid, fue nombrada en 2012 por «Forbes» la quinta mujer más poderosa del mundo

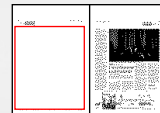
cifra más que notable, teniendo en cuenta que el objetivo era llegar al millón en diez años. «Hemos tardado en llegar a la conclusión de que la versión digital de los periódicos es un acierto porque nuestros artículos tienen mucho más impacto al tiempo de que tenemos lectores globales en todo el mundo, por lo que nuestro grado de influencia es mucho mayor», subrayó.

Para la periodista y profesora, el éxito de «The New York Times», radica en que se sigue apostando por un periodismo riguroso y certero, que vaya con la verdad por delante. Defenderla es la que le ha costado más de un disgusto y es su principal inquietud en estos momentos. No en vano afirma que «Trabajar en Washington se está convirtiendo cada vez más difícil. Los periodistas no han vivido nunca tanta presión como

Poder e influencia

Directora de «The New York Times» entre 2011 a mayo de 2014 —un hito en la historia del rotativo—, Jill Abramson, estudio literatura en la universidad de Harvard. Sus inicios periodísticos fueron en la revista «Time», para la que trabajó desde 1973 a 1976. Después, colaboró con «The American Lawyer», «The Wall Street Journal». En 2012, la revista Forbes la calificó como la quinta mujer más poderosa del mundo. En la actualidad está embarcada en un «star-up» en la que va a publicar una única historia al mes.

durante las administraciones de Bush y la de Obama», algo que le escandaliza en un país como Estados Unidos, «que se enorgullece de las libertades». Y es que, aunque no lo mencionó el paisaje político e informativo que describió —con un Gobierno y un Pentágono hermético que no desdenan la propaganda para intoxicar a los periodistas al tiempo que se guardan información fundamental para el ciudadano y presiona a los periodistas para que desvelen sus fuentes— es lo más parecido a un episodio de «House of Cards». También denunció la insostenible situación que se está viviendo en China, donde la edición digital de «The New York Times» está vetada desde que el periódico publicase un largo serial sobre la corrupción de sus dirigentes. «Es una vergüenza que millones de personas no puedan acceder a los contenidos de uno de los periódicos más prestigiosos del mundo».

JILL
ABRAMSON

Ex directora del 'New York Times'. Fue apartada de la dirección del diario en mayo, en una polémica decisión, rodeada hasta de matices machistas. La periodista visita España para dar una conferencia y expresar sus opiniones sobre el presente y futuro de la profesión, claramente digital

«ESTAMOS OBSESIONADOS CON EL CLIC»

PABLO PARDO NUEVA YORK
ENVIADO ESPECIAL

«Jill Abramson tiene dolor de garganta». Por un momento, ése podría haber sido el titular de esta entrevista, que iba a camino de convertirse en algo parecido –pero a menor escala– al intento de Gay Talese de hacer un reportaje sobre Frank Sinatra en 1965. Durante seis meses, Talese persiguió a Sinatra. Y nunca le entrevistó. Eso sí, de ahí salió uno de los reportajes más memorables del siglo XX: *Frank Sinatra tiene dolor de garganta*. Un artículo que, precisamente, está entre los que Abramson analiza en el curso que da en la Universidad de Harvard desde que fue inesperadamente despedida del *New York Times* en mayo de 2014.

Abramson, que cumple 60 años el mes que viene, ha venido a España invitada por la Universidad de Navarra y participó ayer en conversaciones, «un evento anual que tiene como objetivo reflexionar y celebrar la misión del periodismo en la sociedad democrática». Es la primera visita a España de la ex directora del *New York Times*, que, cuando dio clase en Yale, tuvo a un alumno que había estudiado en Navarra.

Los últimos nueve meses de la vida de Abramson han sido complicados. En mayo, el editor del *New York Times*, Arthur Sulzberger, la cesó súbitamente. Diferencias sobre la gestión de la redacción, machismo o falta de sintonía han sido algunas de las posibles explicaciones barajadas en EEUU.

Pregunta. – ¿Por qué la echaron del *New York Times*?

Respuesta. – ¿Por qué me echaron? Pregúntele al que me echó.

P. – Nunca quedó muy claro...

R. – ¿Por qué cree que le he dado esa respuesta?

P. – ¿Fue duro?

R. – No voy a hablar más de eso.

P. – En septiembre, usted dio una entrevista a *Cosmopolitan* en la que decía que lo primero que hace por la mañana es leer la edición impresa del *New York Times*. ¿Por qué no la edición *on line*?

R. – Bueno, no todos los días, porque estoy entre tres ciudades –Nueva York, Boston y la casa de mi marido en Connecticut–, y sólo tengo suscripción en la primera de ellas. Así que, cuando estoy aquí, en Nueva York, disfruto leyéndolo en papel. Es algo que no

había hecho en años, y me gusta.

Es extraño, pero, cuando sólo lees periódicos en versión digital, echas de menos la edición impresa, a pesar de que internet es más eficiente. Hoy, en la primera página, había una historia sobre los hispanos que, a pesar de que había leído con mucho cuidado el periódico *on line* en su app, no había visto. O sea, que había perdido una de las principales historias. Así que en el periódico *on line* es más fácil que se me pasen noticias importantes. Pero en el papel, no. Tropiezas con cosas que no ves en el periódico en internet. Otra cosa que también me pasa es que recuerdo mejor lo que he leído en papel.

En internet, además, me da la impresión de que no acabo nunca. Siempre hay más cosas que leer.

P. – Va a empezar una *start-up*.

R. – Sí. Es una idea muy simple. Vamos a publicar una sola historia al mes. Una historia que va a ser fantástica, tremenda. Algunas serán multimedia, aunque todo el medio será digital. Espero que pronto podamos anunciar quiénes van a ser nuestros socios.

P. – Con una suscripción de 2,99 dólares (2,64 euros) al mes.

R. – Steve Brill es la persona que lleva la parte de negocio. Yo no sé las cifras exactas. Pero será una pequeña suscripción mensual.

P. – Muchos –incluyendo usted– han dicho que en el mundo actual, en el que los periodistas tenemos que escribir para el papel y para las versiones *on line*, se corre el peligro de que la información acabe siendo un refrito superficial de lo que está en internet.

R. – Yo creo que si no hay una búsqueda de noticias suficiente, si no hay bastante gente saliendo a la calle a buscar los hechos y a contar la verdad, la profesión puede estar en peligro.

P. – ¿Sintió usted ese peligro en el *Wall Street Journal* o en el *New York Times*?

R. – No. Son dos publicaciones de gran calidad.

P. – Ambos periódicos cobran por sus ediciones *on line*. ¿Está el público dispuesto a sostener a todos los grandes medios que hay?

R. – No a todos. Pero el *Wall Street Journal* y el *New York Times* siguen ofreciendo información única de calidad que no puede encontrarse en ningún otro sitio por la que la gente sigue dispuesta a pagar.

GETTY IMAGES

«SI NO HAY GENTE SALIENDO A LA CALLE A BUSCAR LOS HECHOS, LA PROFESIÓN PUEDE ESTAR EN PELIGRO»

«SIN TÉCNICOS Y DISEÑADORES NO HAY BUEN PERIODISMO. Y LOS PERIODISTAS DEBEN SABER ALGO DE PROGRAMACIÓN»

R. – No creo que eso sea lo importante. Lo importante es que el periodismo de calidad sobreviva. No importa si es en la forma de un periódico o lo que sea. La clave es cuánto periodismo de calidad va a haber en un mundo obsesionado por los clics.

P. – ¿Y el papel? Richard Tofel, de la web de investigación *ProPublica* y ex directivo de *The Wall Street Journal*, dijo que, en la próxima recesión, la prensa en papel desaparecerá.

R. – Pienso que está equivocado, que durarán mucho tiempo. Sigue habiendo mucha gente que quiere leer prensa en papel. Cientos de miles de personas siguen recibiendo el *New York Times* en su casa.

P. – En Europa en general –y más aún en España– no hay apenas tradición de suscripciones.

R. – Sí. La venta en quioscos no es un canal de distribución que tenga éxito para los periódicos en ninguna parte. Es para las revistas. El proble-

ma de los periódicos en EEUU es que tienen una gran infraestructura para llevar los periódicos a la casa de cada lector, pero esos lectores están envejeciendo. O sea, que su base de lectores está achicándose poco a poco. Mis dos hijos, que tienen treinta y pocos, nunca leen el periódico en papel. Hasta se rien cuando recorto un artículo y se lo doy para que lo lean. Ninguno de mis estudiantes en Harvard quiere leer nada impreso en papel. Leen *on line* hasta los periódicos y revistas de la universidad.

P. – Entonces ¿corren las ediciones impresas el peligro de quedarse en algo para un público maduro?

R. – Para un público muy bien educado y económicamente de clase media-alta, pero sí, cada vez más envejecido. Pero bueno, mire la televisión en EEUU. La edad media de algunas cadenas, como Fox News, es de... ¿cuánto? ¿70 años?

SIGUE EN PÁGINA 45

VIENE DE PÁGINA 44

P.— En su periodo como directora ¿sintió la presión para incrementar el número de clics, de visitas a la web del *New York Times*?

R.— La verdad es que no. El periódico tiene un equipo formidable para mejorar titulares y expandir su papel en las redes sociales. Yo tenía que saber de eso, pero no sentí presión.

P.— ¿Deberían tener los medios de comunicación más ingenieros, o más gente que sepa programar?

R.— Necesitan expertos en diseño y en tecnología que sean parte de la creación del producto. Eso es complicado, porque tradicionalmente la gente de tecnología estaba en el lado empresarial. Ahora eso se ha acabado. Para los periodistas es difícil, porque tienen que aprender a trabajar en equipos que tal vez incluyan a ingenieros o a gente del mundo de la tecnología. Pero sin esos equipos no hay buen periodismo hoy en día.

P.— ¿Y los periodistas? ¿Deberíamos saber programar?

R.— No necesariamente. Programar es complicado. Pero sí creo que los periodistas deben saber algo de programación, de qué es y de qué papel juega en la producción de una historia.

P.— ¿Qué medios tradicionales están haciendo cosas interesantes en este momento de transición?

R.— NPR [la radio pública de EEUU]. Me fascinó la popularidad de su *podcast Serial*, porque los seriales son un modelo viejo. Pero NPR cogió a un millón de oyentes con él en nada de tiempo. Las divisiones de noticias de CBS y NBC están tratando de mantener la calidad, aunque están bajo una tremenda presión para ser entretenidas. Presto atención a Reuters, a la BBC y, por supuesto, al *New York Times*.

P.— Y al *Wall Street Journal*.

R.— Sí, claro. Pero lo considero más prensa económica, no general. Creo que hay un espacio en Internet para medios de comunicación como el *New York Times*, que dan una visión de conjunto de lo que pasa. Con internet, hay gente que quiere leer sólo cosas muy concretas. Hay gente que quiere leer sólo *links* que les pasan sus amigos. Pero también hay gente que quiere un resumen fiable de las cosas que pasan. Si no, es inabarcable.

La vanidad de los periodistas estrella

SALVADOR ARAGONÉS
Periodista

La cadena televisiva norteamericana NBC ha suspendido temporalmente a su periodista estrella de los telediaros, Brian Williams por mentir en una información que se hacía pasar por héroe. El presentador de la NBC era el número uno, el más escuchado en Estados Unidos con un share de 9,7 millones de media, aunque era seguido a poca distancia por las cadenas ABC (8,7 millones) y la CBS (7,3 millones).

La fidelidad de audiencia que tenía Brian Williams se debía a que no se casaba con nadie, decía lo que pasaba y sus informaciones eran incuestionables: lo que decía Brian Williams era "la verdad". Cobraba 10 millones de dólares anuales, naturalmente por contar la verdad a sus espectadores. Renovó el contrato en enero pasado.

Todo ocurrió por hacerse el héroe, cuando no tenía ninguna necesidad. Contó hace unos días que en la guerra de Irak —que cubría como reportero— una vez viajando en helicóptero el aparato sufrió el impacto de una granada y tuvo que hacer un aterri-

zaje forzoso con riesgo de todos los pasajeros. Esta versión lo repitió algunas veces hasta que la pasada semana le escucho uno de los que viajaban en el helicóptero, y dijo que Brian Williams no viajaba en este helicóptero y además estaba muy lejos. Llegó al cabo de una hora al lugar del suceso. Williams estaba en otro helicóptero que no sufrió daño alguno a cientos de kilómetros de distancia.

Para este periodismo latino resulta al revés: 'las opiniones son sagradas y los hechos opinables'

¿Por qué mintió Brian Williams? ¿Qué necesidad tenía de hacerlo? Solo cabe una explicación: la vanidad. La cadena NBC no puede permitir tener un periodista que tergiversa o mienta sobre los hechos. Es el modelo de periodismo en Estados Unidos, el que miente no tiene cabida en esa profesión, porque pierde su credibilidad antes los lectores, oyentes o espectadores. Lo paga con su dimisión y se acabó el periodismo para él.

En un país muy exigente con los periodistas, a los que se les exige que cuenten la verdad de lo que ocurre, no han faltado casos como el de Brian Williams. Una periodista, Janet Cook, hasta llegó a ganar el Premio Pulitzer por contar la historia de un niño, Jimmy, tercera generación de adictos a la heroína, o sea hijo y nieto de heroinómanos. Jimmy nunca existió como se demostró después. El reportaje estaba escrito de forma genial, pero era falso.

Otro caso flagrante es el del periodista Jayson Blair del New York Times que con solo tres años de profesión publicaba fantásticas historias desde distintos países del Oriente Medio. Eran crónicas de guerra, reportajes increíbles, por los que cobraba unas dietas suculentas, además de los viajes. Resultó que todo lo escribía desde su casa con el móvil. Se le descubrió, tuvo que dimitir no solo él sino la cúpula del New York Times por el que trabajaba. Director y Redactor Jefe creían en él y sus historias aparecían no pocas veces en primera página. Eran exclusivas, pero eran falsas. No vale en el periodismo aquel aforismo italiano de que "se non è vero è ben trovato", o que una noticia no te estropee un buen titular.

No se puede engañar nunca a los lectores. La credibilidad, basada en la veracidad, es la columna más importante de todo periodismo.

Como decía Charles A. Dana, periodista del New York Tribune, ya en el Siglo XIX, "facts are sacred, opinions are free" (los hechos son sagrados, las opiniones son libres). Lo dijo también el periodista liberal inglés, Charles P. Scott, en 1921 en su ensayo con motivo del centenario del diario Manchester Guardian: "comment is free, but facts are sacred". Muchos son los periodistas que han seguido y siguen esta escuela, que desgraciadamente se ha visto criticada por el nuevo periodismo, especialmente de los países latinos. Para este periodismo latino resulta al revés, "las opiniones son sagradas y los hechos opinables". Y así tenemos abundante desinformación, porque ante un hecho lo importante es "el mensaje" que lleva y no el hecho en sí misma que es lo que hay que comunicar.

A Brian Williams la vanidad le ha costado la carrera, pues en el periodismo informativo el último debe ser el "yo". Y ahora se ponen en duda sus informaciones que hizo un tanto fantásticas sobre el huracán Katrina, y otras informaciones en las que el presentador de la cadena norteamericana era el protagonista. Brian Williams no solo ha hecho un daño irreparable a su carrera periodística, sino también ha dañado a la empresa por la que trabajaba y de la que ganaba una millonada (la NBC), y de paso al periodismo en general.

En mi opinión, hay algunos grandes periodistas que dejan de serlo cuando les invade el excesivo dinero, la vanidad o el interés personal por delante del interés de su público.

Jon y Alex, de 21 y 25 años, son los protagonistas de la imagen ganadora del World Press Photo. MADIS NISSEN

PREMIOS UN RETRATO SOCIAL

UNA FOTO POR LA IGUALDAD

El World Press Photo elige como mejor imagen del año una instantánea de una pareja gay rusa, un país donde este colectivo sufre persecución

X. C. MOSCÚ
ESPECIAL PARA EL MUNDO

Jon y Alex, de 21 y 25 años, de Rusia, protagonizan la foto del año. La ganadora del World Press Photo. Esta elección supone alzar la voz para denunciar las dificultades que atraviesan los gays, las lesbianas, los bisexuales o los transexuales en Rusia. El danés Mads Nissen, autor

de la instantánea, se mostró ayer convencido de que enseñar los problemas contemporáneos es una parte muy importante y necesaria del fotoperiodismo. Dijo sentirse «orgulloso de poder contribuir a que temáticas o problemas como este puedan conseguir mayor visibilidad a través del trabajo de los fotoperiodistas».

El director de World Press Photo, Lars Boering, y la presidenta del jurado de la 58 edición, Michelle McNally, anunciaron el nombre del ganador de este premio en Amsterdam. Nally calificó la fotografía como «muy íntima e increíblemente bonita, magníficamente ejecutada y con una composición impecable», mientras que su autor explicó que la imagen habla a la vez de «amor y odio, de deseos profundos... y de la homofobia en Rusia», informa Efe.

Aunque en Rusia no se intenta controlar la vida privada de la gente, los gays se encuentran con fuertes restricciones, tanto sociales como jurídicas.

Entre la población rusa está instalada la creencia de que la atracción por los hombres es contagiosa. De hecho, el país no despenalizó la homosexualidad hasta 1993. Y desde 2012 los conservadores han vuelto a la carga penalizando la propaganda gay. Esto

significa que no se puede ensalzar ni reivindicar la condición de homosexualidad.

Rusia también ha amenazado con prohibir conducir a los transexuales, fetichistas y exhibicionistas. Se considera que tienen trastornos mentales que los hacen más propensos a sufrir un accidente de tráfico. Si un médico les diagnostica con estas taras, pueden quedarse sin permiso de conducir.

Algunos políticos rusos retratan a los gays como personas «peligrosas» y para muchos rusos se trata de «enfermos» nocivos para los niños. La fobia alcanza en algunos casos extremos delirantes, sólo que ahora en Rusia la homofobia cuenta con un paraguas legal.

 EL MUNDO.es

► **Álbum:**

Vea las mejores imágenes del World Press Photo.

Venezuela, el país en el que más retrocede la libertad de prensa

► El informe de 2014 de Reporteros Sin Fronteras (RSF) denuncia el acoso a los medios críticos

F. DE ANDRÉS
MADRID

«Harían reír si no ejercieran un control absoluto de la información». Así califica Reporteros Sin Fronteras (RSF) la cómica actitud de los dictadores —«caricaturas vivientes»— que el año pasado contribuyeron al deterioro generalizado del trabajo de los informadores en el mundo. El informe de 2014, que ayer dio a conocer la organización con sede en París, destaca la situación de descalabro de la libertad de prensa en Venezuela, país que en la lista de RSF desciende en un año 21 puestos por la escalada de abusos contra los medios independientes.

Según Reporteros Sin Fronteras, Venezuela protagonizó en 2014 la principal caída en libertad de prensa debido en gran parte a las agresiones sufridas por periodistas que cubrían ma-

nifestaciones de protesta contra el régimen del presidente Maduro. La Guardia Nacional Bolivariana disparó contra informadores a pesar de que estos se identificaron como tales. El informe de RSF también cita las detenciones arbitrarias de responsables de medios de comunicación críticos del chavismo, así como la campaña de amenazas.

En su reciente entrevista con ABC, el director de «El Nacional», Miguel Henríque Otero, describió la situación que ahora intenta cuantificar Reporteros Sin Fronteras. Otero, editor del único periódico crítico de tirada nacional que queda en Venezuela, denunció las maniobras del Gobierno para

obstaculizar la compra de papel a través de la negativa a venderle divisas. El régimen de Maduro ha anunciado además que demandará al diario por reproducir las informaciones de ABC, en las que se relataba en exclusiva la desertión a Estados Unidos del jefe de seguridad del «número dos del régimen», Diosdado Cabello.

La estrategia del Gobierno venezolano denunciada por Otero coincide con la que recoge el informe de Reporteros Sin Fronteras: las amenazas a informadores, la violencia física y el procedimiento en los tribunales contra las pocas voces críticas que luchan por sobrevivir en el país. Los grandes medios de prensa o audiovisuales que no han

sido obligados a cerrar (caso de la cadena RCTV) han sido comprados por el régimen, y se han convertido en portavoces dóciles del chavismo.

El informe de RSF no es complaciente con otros regímenes iberoamericanos. En una clasificación de 180 Estados del mundo, Cuba ocupa el puesto 169 y es con diferencia el país americano más hostil a la libertad de prensa.

Crimen organizado

RSF considera que en el subcontinente existe una excesiva concentración de medios «que no contribuye al pluralismo informativo». En Cuba, todos están en manos del sistema comunista, por lo que en la isla «no existe prensa libre». La restricción de internet y el acoso a los blogueros completan el cuadro.

En 2014, la principal lacra para el continente americano no fue, sin embargo, la ideología marxista, sino la incidencia del crimen organizado en países con un régimen formal de libertad de prensa como México, Honduras, Colombia, Guatemala, Brasil y Paraguay. En estos países, las bandas organizadas del delito —a veces en connivencia con las autoridades o la policía— han creado un clima hostil que con frecuencia acaba con el asesinato de informadores, o la autocensura en algunos medios. Tal es el caso, de México, que en el informe de Reporteros Sin Fronteras ocupa un puesto muy bajo: el 148 de los 180 analizados.

Represión policial

El informe afirma que la Guardia Nacional Bolivariana disparó contra informadores que cubrían manifestaciones a pesar de que se identificaron

Detenciones arbitrarias

Venezuela pierde 20 puestos respecto a la situación en 2013; RSF denuncia las detenciones arbitrarias de responsables de medios críticos con el chavismo

La imagen de Gadafi tras ser abatido, una de las fotos más impactantes de la exposición. / FABIO BUCCIARELLI

Libia, la guerra en blanco y negro

El colectivo MeMo expone sus fotos sobre el conflicto bélico, que incluye la primera imagen de Gadafi muerto

ROBERTA BOSCO
Barcelona

Bukra Inshallah en árabe significa “mañana si Dios quiere”, palabras que repiten como un mantra, con esperanza, resignación y fatalismo, los miles de civiles que desde hace años padecen los horrores de la guerra en los países del norte de África. *Bukra Inshallah. The Libyan War* es también el título elegido por los miembros del colectivo de fotoperiodistas MeMo (Memory in Motion, Memoria en Movimiento), para la exposición abierta en Blueproject Foundation de Barcelona, hasta el 5 de abril. La muestra reúne 21 impactantes fotografías en blanco y negro sobre el conflicto en Libia en el cuarto aniversario de su inicio, que lejos de traer libertad y democracia, ha llevado el país al abismo. La selección incluye la célebre primera imagen del cadáver del dictador libio Muamar el Gadafi. “Murió en Sirte, su ciudad natal y allí tuve la ocasión de fotografiarlo en una casa privada antes de que lo trasladarán a Misrata. Es una imagen que muestra las contradicciones de la situación en Libia, la violencia y el horror

y al mismo tiempo la compasión y el perdón”, explica Fabio Bucciarelli (Turín, 1980), indicando una mano anónima que con su gesto de piedad proporciona a la foto un nuevo sentido.

Bucciarelli es el único italiano de un colectivo formado por cuatro españoles: Manu Brabo (Gijón, 1981), Guillem Valle (Barcelona, 1983), José Colon (Sevilla, 1975) y Diego Ibarra (Zaragoza, 1982). Entre todos reúnen una asombrosa cantidad de premios, incluidos el Pulitzer, el World Press Photo y el Robert Capa, pero les dan importancia sobre todo porque les permiten no solo seguir haciendo su trabajo, denunciando atropellos y violencias, sino investigar nuevos soportes para el fotoperiodismo, menos vinculados a las obligaciones políticas, económicas y editoriales. Por ello, junto con Libre, un colectivo de programadores de Turín, han creado *Memo-Mag* (<http://memo-mag.com>), un nuevo formato de revista digital, multimedia e interactiva. El primer número, cuyo hilo conductor es el miedo, está habilitado solo para iPad, pero el segundo, previsto para marzo, estará disponible también para Android,

los sistemas operativos de ordenadores y las plataformas de algunos periódicos, como *La Stampa* de Turín, que han establecido acuerdos de colaboración. “Nos interesa poner la tecnología al servicio de la fotografía. La forma es importante, pero nunca supera el contenido”, indica Colon, destacando los puntos fuertes de *Memo-Mag*: infografías animadas, intervenciones audiovisuales de los autores, contribuciones de periodistas invitados, gráficos interactivos, animaciones 3D y otros recursos que convierten la navegación en una experiencia mucho más dinámica e inmersiva. “La aplicación utiliza un programa de código abierto, escrito especialmente para este proyecto, que explota recursos inéditos o emplea técnicas conocidas de formas innovadoras”, añade Bucciarelli.

La segunda entrega tratará de la desintegración y contará entre otros con un trabajo documental en vídeo y fotografía sobre la inmigración en España de Colon y sendos reportajes sobre Ucrania y los refugiados de La Primavera Árabe a cargo de Brabo y Bucciarelli respectivamente.

Canvis en el fotoperiodisme contemporani

La Blueproject Foundation exposa imatges de la guerra de Líbia del col·lectiu de fotògrafs MEMO

Les batalles de la fotografia

Montse Frisach
BARCELONA

Són joves fotògrafs que encara no han arribat als 40 anys, que segueixen l'estètica i el compromís del fotoperiodisme clàssic però que utilitzen de manera natural les noves tecnologies per difondre el seu treball. Són el col·lectiu MEMO, un grup de cinc fotoperiodistes que amb molt poc temps s'han obert camí en el difícil camp de la fotografia documental. Entre uns i altres, han rebut premis com ara el World Press Photo, el premi Pulitzer de fotografia i el Robert Capa Gold Medal.

De tres dels membres del col·lectiu –Fabio Bucciarelli, Manu Brabo i Guillem Valle–, es pot veure a la Blueproject Foundation de Barcelona una exposició de 21 fotografies fetes durant la guerra de Líbia, ara que es compliran els quatre anys del conflicte. Una de les fotos més conegudes de la mostra és la que Fabio Bucciarelli va fer al cadàver de Gaddafi, el mateix dia de la seva mort, instantània per la

El cadàver de Gaddafi el dia de la seva mort, en una casa a Misurata ■ FABIO BUCCIARELLI/MEMO

qual va rebre la medalla d'or Robert Capa. “Vaig tenir sort i capacitat per fer aquesta foto –comenta Bucciarelli–. Gairebé per casualitat, vaig parar davant d'on tenien el cadàver. Era la casa d'un home que havia col·laborat de manera molt activa amb els rebels i, com si fos un trofeu, li van portar el cos del dictador unes hores, des d'on l'havien matat, a

Sirte. Vaig estar quatre o cinc minuts davant el cadàver. En el mateix pla, veiem el cos d'un dictador implacable però també la humanitat d'una mà col·locada a sobre.”

Revista digital

L'exposició serveix també per presentar la revista digital que el col·lectiu acaba de publicar per difondre els treballs fotogràfics dels

seus components. El format de la revista, titulada **MEMO** i totalment interactiva, és una aplicació (de moment només per a Ipads) que inclou fotografia, vídeo, textos, animació en 3D i infografies. ■

* **Bukra Inshallah. The Libyan War.** BLUEPROJECT FOUNDATION. PRINCESA, 57. FINS AL 5/4

RETORN D'UN HISTÒRIC

TVE adjudica els divendres a José Mota

► El còmic torna amb un xou setmanal el dia 20 després de la seva etapa a T-5

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

José Mota tornarà divendres que ve, 20 de febrer, a TVE-1 amb el seu clàssic xou humorístic, després de la seva aventura frustrada a Tele 5. Com el famós torró, va tornar a casa per Nadal i va tenir un sonor èxit amb el seu celebrat especial de Cap d'Any. Ara s'enfronta al repte de recuperar l'alè perdut durant la seva etapa a Mediaset i reconquistar la nit dels divendres amb *José Mota presenta...*, un espai de 45 minuts amb nous personatges, imitacions i seccions. El Langui s'ha encarregat de la capçalera del programa, en què tornaran a

aparèixer les rèpliques de Jordi Évole i del líder de Podem, Pablo Iglesias, que tant van triomfar al nadalenc *Un país de cuento*.

Dins dels nous apartats, destaca una divertida imitació de *Versión española*, en què es juga amb la idea que tots els grans èxits de Hollywood són en realitat plagis de suposades pel·lícules espanyoles de tota la vida. Serà curiós comprovar, per exemple, la connexió que hi ha entre l'impetuós periodista Josep Pedrerol i *L'exorcista*. Una altra de les seccions noves serà *Todos somos Mr. Bean*, en què es rendeix tribut al gran còmic britànic de forma sorprenent.

► José Mota, caracteritzat com a Chicote, Iglesias, Jorge Javier i Évole.

En el capítol d'imitats, s'incorporen una allau de personatges, com el xef Alberto Chicote, Artur Mas, l'actor Paco Martínez Soria i el presentador d'*Al rojo vivo*, Antonio García Ferreras. La deliciosa nena que va fer de néta del rei Joan Carles a l'especial de Cap d'Any va enlluir tant José Mota que tindrà una secció pròpia al programa. La nena es diu Anastasia Azaranka i comandarà *El objetivillo de Ana Pastorci-lla*, en una clara al·lusió a l'espai informatiu de La Sexta. L'humorista manxec ha reclutat aquesta vegada un equip d'imitadors perquè li donin la rèplica i enriqueixin els esquetsos. També ha renovat gairebé completament l'equip de guionistes amb gent jove, que aportarà aire fresc.

IL·LUSTRES ABSENTS // Els que perdran la titularitat en el competitiu equip de Mota seran *La Blasa*, Tomás, *La vieja del visillo* i Bartolo, als quals l'entrenador ha relegat a la banqueta per donar-los descans. Però ells no estan disposats a assumir la suplència i apareixeran al programa per queixar-se i anunciar querelles contra el seu progenitor. El seu lloc al camp serà ocupat per nous i prometedors fitxatges, com *El inmigrante del Este*, *El del cubata*, *El último macarra* i Paco, un fidel transsumpte de Paco Martínez Soria, que protagonitzarà *El 2015 no es para mí*. També tindrà un lloc el personatge d'*El cansino*, aquesta vegada com a *cansino històric* trasplantat al segle XXI. ■

MADS NISSEN / WORLD PRESS PHOTO

Jon i Alex és el títol de la fotografia guanyadora de la màxima distinció del fotoperiodisme

Una imatge de Mads Nissen que mostra dos joves gais a Sant Petersburg aconseguix el prestigiós premi de fotoperiodisme

World Gay Photo

GLORIA MORENO
 Barcelona

Dos cossos nus en la penombra d'una habitació. La imatge guanyadora del prestigiós World Press Photo d'aquest any no només representa la legítima història d'amor entre dos joves, sinó que també simbolitza la clandestinitat en què es veuen obligats a viure gais i lesbianes a Rússia. Presa a Sant Petersburg el maig del 2014 pel danès Mads Nissen, retrata Jon, de 21 anys, i Alex, de 25, en la intimitat. Parla "de la història d'amor entre dos nois", però també denuncia "l'homofòbia a Rússia", on "la vida per a les minories sexuals és cada vegada més difícil", va explicar el guanyador.

La imatge forma part d'un re-

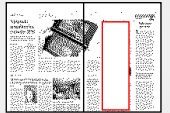
portatge que Nissen va dur a terme entre els anys 2013 i 2014 amb l'objectiu de documentar la discriminació social, l'assetjament i la violència que pateix el col·lectiu gai en aquest país, després que, el juny del 2013, s'apro-

A Rússia, que té una llei antigai, "la vida de les minories sexuals és cada vegada més difícil"

vés una polèmica llei contra la propaganda homosexual que inclou multes i penes de presó.

"És un moment històric per a aquesta imatge", va ressaltar la presidenta del jurat, Michele McNally, assenyalant que "la

imatge guanyadora ha de ser estètica, tenir impacte i el potencial de convertir-se en una icona". Alessia Glaviano, també part del jurat, va destacar que la imatge "tracta sobre l'amor com un tema global, d'una manera que transcendeix l'homosexualitat. Trasllada al món un fort missatge, no només sobre l'homosexualitat sinó sobre la igualtat". Nissen, per la seva part, es va declarar "orgullós de poder contribuir que problemes com aquest puguin aconseguir més visibilitat". Nascut el 1979, Nissen ha treballat per a publicacions internacionals com *Time*, *Newsweek*, *Der Spiegel* i *Stern*. Actualment forma part de la plantilla del diari danès *Politiken*. La seva va ser seleccionada entre gairebé 98.000 imatges enviaades per professionals de 131 països diferents.●

Una resposta molt hostil

Cao de Benós, el català vinculat al règim de Kim Jong-un, acusa Antena 3 de manipular la imatge de Corea del Nord

FRANCESC PUIG
 Barcelona

El programa d'Antena 3 *En tierra hostil* va emetre dimarts passat un reportatge sobre Corea del Nord que ha rebut les queixes d'Alejandro Cao de Benós, un tarragoní vinculat al règim comunista que des del 1990 és delegat especial del Comitè de Relacions Culturals amb Països Estrangers del Govern nord-coreà. A més, molts comptes de Twitter que comentaven el reportatge van ser bloquejats sense que se n'hagin sabut els motius.

Per realitzar l'enregistrament de l'espai, l'equip del programa, encapçalat pel periodista Jalís de la Serna, va tenir de guia Cao de Benós, que es va esforçar a oferir-los la imatge d'una societat completament feliç, plena de parcs d'atraccions i pisos de luxe regalats a la població i sense cap mostra de manca de llibertats o de crítica al règim. L'equip no es va poder moure per Pyongyang sense la custòdia d'algun funcionari governamental.

de l'espai, que va ser un èxit d'audiència amb 3.588.000 espectadors i un *share* del 20,9%, Cao de Benós es va queixar del reportatge a través del seu blog i de Twitter. Va carregar contra el periodista De la Serna, a qui va acusar de manipular les imatges per simple sensacionalisme polític i de no tenir paraula: "Jalís, et vaig dir que series benvingut perquè em vaig creure la teva paraula. No l'has complerta, així que el nostre contracte verbal queda rescindit". Cao de Benós, que es troba a Espanya, també va comentar que De la Serna "no va poder trobar ningú que li demanés d'emigrar a Espanya o uns dòlars per menjar", que segons el dirigent era l'objectiu que buscava mostrar el periodista.

D'altra banda, molts dels comptes de Twitter que durant l'emissió de l'espai a Antena 3 comentaven el reportatge van ser bloquejats durant una bona estona. Aquest bloqueig va afectar no només els usuaris que veïen el programa sinó també els periodistes que

Jalís de la Serna i Cao de Benós, en un moment del reportatge

A més, quan intentava parlar amb habitants de la capital, no era difícil captar la por que tenien de queixar-se del règim comunista. En un altre moment del programa, Cao de Benós també va negar tota existència de camps de concentració o d'execucions a tall de càstigs.

A la segona part del reportatge, *En tierra hostil* es va dirigir a Corea del Sud, una societat molt més avançada que servia de contrast amb el seu país veí. Allà es van oferir els testimonis de persones que havien fugit del règim repressor nord-coreà i que afirmaven haver vist tortures, haver enterrat cossos que encara a la morgue continuaven queixant-se en plena agonia, i fins i tot explicaven el cas d'una dona que es va menjar el seu propi fill per culpa de la malnutrició.

Després de finalitzar l'emissió

el van realitzar, incloent el mateix De la Serna. Després de l'emissió del reportatge, algunes persones es van adonar que els seus perfils de Twitter havien estat bloquejats sense cap motiu aparent.

El succés recorda, en una escala inferior, la polèmica suscitada arran de l'estrena de la pel·lícula *The interview*, una comèdia sobre dos periodistes nord-americans matusers als quals encarreguen l'assassinat del líder nord-coreà, Kim Jong-un. Segons mitjans dels Estats Units, l'estrena d'aquesta cinta va provocar el 24 de novembre passat un gran ciberatac de Corea del Nord contra Sony, la productora de la pel·lícula, encara que el conseller polític del règim comunista a l'ONU, Kim Song, es va afanyar a negar qualsevol participació de Pyongyang.

REPRESSIÓ POLÍTICA AL PAÍS DEL NIL

La justícia egípcia allibera els dos periodistes d'Al-Jazira

► Els dos reporters, després de més d'un any a la presó, tornaran a ser jutjats el dia 23

ANA ALBA
JERUSALEM

El Tribunal Penal del Caire va ordenar ahir la llibertat dels dos periodistes egipcis de la televisió qatarià Al-Jazira condemnats per presumptes vincles amb els Germans Musulmans i per haver fet difusió de «notícies falses». El tribunal va decretar la sortida de presó de Mohammad Fahmi, Baher Mohammad i cinc acusats més, però només va exigir fiança a Fahmi, que va haver de pagar 250.000 lliures egípcies (uns 28.900 euros).

Fahmi i Mohammad van ser arrestats el desembre del 2013 amb el seu company australià Peter Greste i els van condemnar a 7 i 10 anys de presó. Però el tribunal d'apel·lacions va ordenar repetir el judici perquè no s'havia demostrat la vinculació dels reporters amb la Germandat Musulmana.

Greste va ser deportat a Austràlia fa poc gràcies a una nova llei egípcia que preveu que es puguin deportar

estrangers jutjats a Egipte. Fahmi i Mohammad són egipcis, però el primer té nacionalitat canadenca i estava previst que l'enviessin al Canadà ben aviat. L'advocada de Fahmi és Amal Clooney, dona del famós actor nord-americà George Clooney.

AJORNAMENT // El nou procés havia de començar ahir, però el jutge Hassan Farid en va ajornar l'inici al 23 de febrer i va ordenar posar en llibertat els acusats, que van aparèixer al tri-

bunal en la gàbia habitual en què compareixen. No obstant, el jutge va permetre després que Fahmi sortís i es dirigís al tribunal. «Un oficial de seguretat em va visitar i em va dir que havia de renunciar a la meua nacionalitat egípcia perquè l'Estat volia acabar amb aquest cas», va dir Fahmi amb una bandera egípcia. Quan el jutge va anunciar la llibertat dels acusats –que podrien tornar a la presó després del nou judici–, la sala va esclatar en aplaudiments. ▬

► Fahmi, abans de parlar amb el jutge, al tribunal del Caire, ahir.

|| EFE / MADS NISSEN

UNA IMATGE D'UNA PARELLA GAI A RÚSSIA GUANYA EL WORLD PRESS

Amsterdam • El fotògraf danès Mads Nissen va guanyar ahir el World Press Photo, la màxima distinció del fotoperiodisme mundial, amb la instantània *Jon and Alex*, en què es veu una parella d'homosexuals a Sant Petersburg (Rússia). La presidenta del jurat, Michele McNally, va qualificar la fotografia de «molt íntima i increïblement bonica, magníficament executada i amb una composició impecable». El seu autor va dir que la imatge parla «d'amor i odi, de desitjos profunds... i de l'homofòbia a Rússia». Al concurs es van presentar 97.912 imatges de 5.692 professionals.

DE CAP

La mirada fixada

La fotografia és la congelació de l'instant, és la captació del moment en què l'escena parla per si sola sense necessitat de so ni moviment. La força de la imatge traspasa la pantalla, el paper i et colpeja per la seva irreverent potència o la seva delicada subtileza. Ahir es van conèixer els premis del World Press Photo 2015. En moltes de les premiades la mirada perduda del protagonista transcendeix. En la parella homosexual russa, en la del malalt d'Ebola o en la de la manifestant turca. Però la guanyadora en l'apartat esportiu no és la foto d'una mirada perduda. Tot el contrari, és la d'una mirada ben focalitzada. La de Messi clavada en el trofeu del campió del món després de perdre la final contra Alemanya. La foto del xinès Bao Tailing és l'efecte mirall del nen davant el premi desitjat, de l'esportista davant el somni perseguit, del geni davant l'imaginari perdut. La imatge és d'una transparència colpidora. El Messi devorador de rècords al

La fotografia premiada dóna un valor afegit a la figura del crac argentí

camp de futbol, el Messi envoltat de riquesa rutilant, el Messi difícil de gestionar en el dia a dia es despulla per ensenyar-nos la seva essència més primària. El posat davant del trofeu que té a dos pams és captivador. La mirada fixada en el que acaba de perdre i que sap

que costa tant de guanyar l'humanitza, el fa vulnerable. La fotografia premiada dóna un valor afegit a la figura del crac argentí. També, per això, és el millor del món. No és res tangible ni quantificable. La imatge de Messi no és d'un gol estratosfèric, ni d'una victòria, ni d'un somriure exultant. És la imatge postderrota. I en això també Messi marca diferències. Si fos entrenador d'esport de base penjaría aquesta foto al vestidor. En un món extremadament competitiu, l'aproximació de Messi a la derrota el fa dife-

rent un cop més. Admira el trofeu, se'l mira amb resignació, abstret de l'entorn, en silenci i en un diàleg íntim. És la mirada fixada d'un perdedor, però és una mirada tendra, seductora i, fins i tot, gratificant.

Marc Negre PERIODISTA

A corre-cuita

jcomajoan.blogspot.com

**Josep
Comajoan**

Començàvem la setmana amb l'enèsim misatge encobert en les samarretes de David Fernàndez al Parlament. Presidint la compareixença d'Artur Mas, al seu costat, a la *comissió Pujol*. Amb una samarreta que deia "Punks Not Dead" ("Els punks no han mort"), originària per cert de la cooperativa del bon menjar de la Barriconada de Ripoll. Cavall de Troia, també, cultural.

El gest de la setmana,

'Punks Not Dead'; el bon periodisme, sí

però, era el de Xavi Artigas –*Metromuster*– i Xapo Ortega, els codirectors de *Ciutat morta*, el documental que denuncia els casos de corrupció i tortures policials a la Guàrdia Urbana de Barcelona. Guardonat contra tot pronòstic –olé Àlex Gorina!– amb un dels premis Ciutat de Barcelona, dimarts tocava anar-lo a recollir. Van sortir a l'escenari i van deixar l'alcalde Xavier Trias amb un pam de nas i la immensa

lletra B que els havia d'entregar, a les mans. Ells dos van passar de llarg, davant l'entusiasme activista de les xarxes socials. L'endemà, però, la majoria de gran premsa –amb la tertuliacràcia al capdavant– destacaven la mala educació dels dos realitzadors. Era l'hora de recuperar, altre cop, Joan Fuster: "Forma part d'una bona educació saber en quines ocasions cal ser mal educat". I és que qui defineix quins gestos són

educats i quins no? Aquells encorbatats de somriure fàcil que estenen la mà hipòcrita? O potser alguns que dimecres criticaven Artigas i Ortega no aplaudien fa uns mesos aquells joves que li negaven la mà al ministre Wert en l'entrega de diplomes als millors estudiants? A Wert sí, i a Trias no? Quanta quanta hipocresia, la de la nostra societat, retratada en la premsa –quasi tota– morta que dedica pàgines i hores de tertúlia a la divisió entre CDC i UDC al Congrés i no entra a fons en l'anomenat pacte *antijihadista* i els seus efectes sobre les llibertats. No només dels catalans.

Divendres, 13 de febrer de 2015

Jill Abramson

AFP

Jill Abramson, exdirectora de «The New York Times»

«Hay que obsesionarse por la calidad del Periodismo»

ALEJANDRO CARRA MADRID

«Cuentacuentos». Eso debemos ser los periodistas, según Jill Abramson, exdirectora de «The New York Times». «Cuando me ficharon, fue por mi capacidad para contar historias en profundidad. Sigue habiendo un enorme público que anhela buenos relatos», explicaba ayer en un acto organizado en Madrid por la Fundación Rafael del Pino y la Universidad de Navarra.

Ante un auditorio abarrotado,

Abramson defendió el arte de la narración, de no olvidar que a la gente, por mucho vértigo que impongan las nuevas tecnologías, le gusta que le cuenten bien las cosas. «Como ocurría en 1840 en Inglaterra, cuando todos esperaban impacientes la llegada de la última entrega de «La vieja tienda de antigüedades», de Charles Dickens. Ese anhelo por las buenas historias es el que ha hecho renacer en EE.UU. algo tan popular como los seriales. Eso sí,

ahora colgados en podcasts o en formato multimedia».

Se trata de «aprovechar historias reales para ahondar en temas globales», aseguró la exdirectora mientras recordaba trabajos en profundidad sobre el enriquecimiento de familiares de líderes del Partido Comunista Chino, la avalancha mortal en las montañas de Washington en 2012 o la vida de Dasani, una niña sin hogar de Brooklyn».

«Dicen que los lectores no tienen tiempo y que hay que ofrecerles piezas breves. Y es cierto. Pero también que quieren historias buenas. Por eso hay que trabajar para que los periodistas sean los mejores cuentacuentos. Hay que obsesionarse por la calidad, no por si sobrevive el papel o la web».

MITJANS

Jill Abramson: “L’important és que sobrevisqui el periodisme de qualitat”

PEDRO VALLÍN

Madrid

L'exdirectora de *The New York Times*, Jill Abramson, creu que molts mitjans enfoquen malament el desafiament del model de negoci futur i l'apocalíptic debat sobre la supervivència del format de paper: “El problema no és el paper sinó la qualitat dels continguts”. Abramson –que va impartir ahir una conferència titulada *La importancia de la narrativa* en el cicle *Conversaciones* organitzat per la Universitat de Navarra a la Fundació Rafael del Pino de Madrid– va insistir que “no hi ha un sol model de negoci” i que el que li va bé a un mitjà no té per què funcionar en un altre. Això sí, subratlla que el mur de pagament de *The New York Times*, l'objectiu del qual era el milió de subscriptors, ja en té 800.000, el que suposa un gran auguri respecte al model de finan-

EMILIA GUTIERREZ

Jill Abramson, ahir a Madrid

çament híbrid, mitjançant publicitat i subscripció, “que és com ha estat sempre, en el fons”.

Això va ser en el torn de preguntes, perquè en la conferència pròpiament dita, Abramson, que

va arrencar recordant l'expectació generada pels fulletons vuitcentistes, va advocar per la fórmula del gran reportatge per lliuraments, de les grans històries humanes “ben explicades” –va exigir per als periodistes les habilitats del *storyteller* (contacontes, literalment)–, una modalitat, va assegurar, que està sent abraçada avui fins i tot per mitjans nadius digitals, fins ara consagrats a les històries curtes. “L'emoció no és incompatible amb l'objectivitat”, va afirmar davant un auditori completament atapeït en el qual, a més de molts estudiants de periodisme, s'havien donat cita desenes de periodistes madrilenys. I encara que es va manifestar “optimista” respecte al futur, va expressar la seva inquietud davant dos fenòmens que considera riscos contemporanis del periodisme: el descens d'estudiants d'humanitats, i la censura política i financera.●

Una foto de Messi guanya el World Press dels esports

[BARCELONA] Una instantània de Messi davant del trofeu en la final del Mundial del Brasil que minuts abans Argentina havia perdut davant d'Alema-

nya va ser elegida com a imatge del 2014 en la categoria individual-esports per World Press Photo, el premi més important de fotografia (més in-

formació a la pàgina 40). La imatge va ser presa pel xinès Bao Tailing, que es va imposar al nord-americà Al Belo i al britànic Mark Metcalfe.

‘Jon i Alex’, guanyadora del World Press Photo 2014, foto feta a Rússia pel danès Mads Nissen ■ MADS NISSEN/REUTERS

Per l'amor i la igualtat

Una foto sobre l'homosexualitat a Rússia guanya el World Press Photo

Redacció
AMSTERDAM

La fotografia *Jon i Alex*, del danès Mads Nissen, que mostra una escena íntima entre una parella d'homes a Rússia, ha guanyat el primer premi del certamen de fotoperiodisme World Press Photo.

La presidenta del jurat de la 58ena edició del guardó, Michele McNally, ha qualificat la fotografia de “molt íntima i increïblement bonica, magníficament executada i amb una composició impecable”, mentre que el seu autor ha explicat que la imatge parla a la vegada d’“amor i odi, de desitjos profunds i de l’homofòbia a Rússia”.

La instantània es va

prendre l'any passat i Mads Nissen hi explica la història d'amor entre dos nois joves, Jon i Alex, però també reflexiona sobre el context homòfob a Rússia, després que el juny del 2013 aquell país aprovés una llei contra la propaganda homosexual que condemna la distribució de propaganda sexual amb imatges de relacions sexuals no tradicionals i a menors d'edat amb multes i penes de presó.

El fotògraf guardonat ha denunciat que a Rússia la vida per a les minories sexuals és “cada cop més difícil” perquè “han de fer front a discriminació social, a assetjament i, fins i tot, a la violència i a atacs per part de grups conservadors”. “Més enllà de l'homosexualitat, la foto transmet un missatge al món sobre la igualtat”, hi afegeix Mads Nissen. ■

La clau

Aquest diari ha estat informant des de dimarts del suposat desastre que la cirurgia plàstica hauria perpetrat a la desfigurada cara de l'actriu **Uma Thurman**. Les nostres úniques fonts d'informació van ser una foto d'Associated Press (AP) i l'agitació que la seva difusió va provocar a les xarxes socials. Vam donar per segurs fets que ignoràvem i que no vam poder o no vam saber contrastar, fins que ahir **Thurman** va reaparèixer a la NBC, tal com sempre ha sigut, i amb una sola frase va agegantiar les profundes arrugues que presenta el periodisme en l'era d'internet: «Dedueixo que a ningú li ha agradat el meu maquillatge».

Quan els mitjans de comunicació

Thurman: les arrugues del periodisme

ENRIC
Hernández
 DIRECTOR

ens equivoquem és obligat presentar disculpes. Aquí estan les nostres.

Però amb això no n'hi ha prou; hem d'interrogar-nos sobre els nostres procediments i les nostres inèr-

cies. ¿Per què dimecres EL PERIÓDICO va portar a la portada de la seva edició impresa les fotos de l'*abans* i el suposat *després* de la intèrpret? Respondré amb sinceritat: primer, perquè la viralitat de la història a través de les xarxes socials la va convertir en tema mundial, alimentat al seu torn tant pels mitjans audiovisuals com pels digitals com el nostre; segon, perquè la falsa notícia aprofundia en un debat, el dels excessos de la cirurgia estètica, que resulta de gran interès per als seus potencials clients o clientes, com es va demostrar amb la precedent transformació (aquesta certa) de **Renée Zellweger**; i tercer, perquè no hem eradicat el tic masclista d'anàlitzar l'aspecte de les celebritats femenines amb més severitat que el

de les masculines. Els *retocs* facials de **John Travolta**, parella de **Thurman** a la mítica *Pulp fiction*, no han aparegut mai a les portades de la premsa generalista.

Molt per aprendre

La distribució d'informació via internet i xarxes socials brinda als periodistes una valuosa informació sobre els gustos i interessos dels lectors, encara que això no implica que el trànsit hagi de dictar la nostra oferta editorial. I encara menys que, per la urgència d'explicar els primers una història, renunciem a verificar-la i contextualitzar-la. Ens queda molt per aprendre.

 @Enric_Hernandez

La llibertat de premsa es deteriora a tot el món el 2014

A.C.R.
BARCELONA

El 2014 ha sigut un mal any per a la llibertat de premsa. Ho certifica l'informe anual de Reporters Sense Fronteres (RSF) sobre aquesta matèria, que es va fer públic ahir i que conclou que, a nivell global, el respecte a la llibertat de premsa es va reduir en un 8% durant el 2014 i que dos terços dels 180 països analitzats presenten resultats més dolents que els de l'any anterior.

A la cua d'aquesta classificació, que té en compte paràmetres com la legislació en matèria d'informació, la independència dels mitjans, la transparència i les agressions a periodistes, hi ha els mateixos quatre països que l'any passat: Eritrea, Corea del Nord, el Turkmenistan i Síria. Mentrestant, Finlàndia es manté al capdavant, seguida de Noruega i Dinamarca. "En general hi ha un vincle entre la riquesa i la llibertat de premsa, tot i que hi ha excepcions: la Xina continua la seva millora econòmica i cau en la classificació, mentre que el Níger, que és un país molt pobre, ocupa el lloc 47, per sobre dels Estats Units [que baixen de la 46a a la 49a plaça]", va subratllar ahir el secretari general de RSF, Christophe Deloire.

Els països europeus segueixen sent, en el seu conjunt, els més ben valorats, però RSF alerta que "la Unió Europea sembla superada per la intenció d'alguns països de no respectar la llibertat d'informació". Itàlia, per exemple, perd 24 posicions i baixa fins al lloc 73 a causa de l'increment del nombre d'amenaques i agressions a periodistes –majoritàriament per part de la Màfia– i de "demandes injustificades per difamació". També pateix una caiguda notable Andorra, que passa del cinquè lloc al 32è per "la falta d'independència dels seus mitjans respecte als interessos financers, polítics i religiosos".

Pel que fa a Espanya, guanya dos llocs, del 35 al 33, però l'entitat remarca que "això no vol dir que la seva situació hagi millorat" i hi assenyala encara alguns "punts foscos". En aquest sentit, RSF observa "intromissions" del govern en la televisió pública i qualifica d'"inadmissibles" fets com les pressions que van obligar la revista *El Jueves* a canviar, al juny, la seva portada satírica sobre el relleu a la Corona. ■

BAO TAILIANG

LA PENA DE LEO, MILLOR FOTO D'ESPORTS

Rio de Janeiro o Messi no va guanyar el Mundial. I va passar tan a prop de la Copa que no va voler mirar-la quan pujava a recollir la medalla de subcampió. Va passar fugaçment al costat del trofeu que, segons més tard, alçaria a Maracanà el juliol passat Philip Lamm, el capità de la moderna Alemanya de Joachim Löw. Va pujar amb una pena infinita, que ni el pas del temps mitigarà al perdre el Mundial que sempre havia somiat. Però al fotògraf xinès Bao Tailing li va donar temps de captar una imatge que retrata el dolor de Messi. «Ens en penedirem tota la vida», va recordar Leo fa poc, quan veia les ocasions perdudes. Tan a prop. Tan lluny. Una foto que ha sigut elegida per World Press Photo com la millor d'esports del 2014.

NURIA TARRES

Goyo Martínez en una foto d'arxiu

Mor amb 47 anys el periodista i escriptor Goyo Martínez, veí de Mollet

Mollet del Vallès

El periodista i escriptor Goyo Martínez Miguélez, veí de Mollet, va morir aquest dimecres als 47 anys de forma sobtada. Llicenciat en Ciències de la Informació, com a periodista, els seus inicis van ser a Ràdio Mollet. També a l'agència de notícies EFE on estava especialitzat en informació judicial. Posteriorment, durant el primer govern tripartit a la Generalitat, va ser cap de premsa del Departament de Justícia. Des de l'any 2008, va centrar la seva tasca professional com a escriptor. L'any 2008 va publicar *Pido la palabra*. *Crónica de las víctimas del terrorismo*, que va presentar a Mollet. Posteriorment, va escriure juntament amb Joan Salvador Vergés *El espía de Madrid. Barcelona, 1936* que es va publicar l'any 2011. La cerimònia de comiat es farà aquest divendres a les 4 de la tarda a l'església de Sant Vicenç, a Mollet.

EXEMPLE DE SUBSCRIPCIO ELECTRONICA D'EL9NOU- Queda prohibida la seva distribució o reenviament

DIVIDEND DIGITAL

TV3 vol emetre desconnexions en HD

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) està treballant per aconseguir desconnexions del canal en alta definició (HD), una possibilitat que estarà disponible d'aquí a uns mesos. Així ho va anunciar ahir el director d'exploració i enginyeria de la CCMA, Amadeu Gassó, en el transcurs de la segona sessió de les jornades tecnològiques que organitza el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC). Gassó va explicar que el 31 de gener es va dur a terme l'apagada del segon canal múltiple, però que, gràcies a l'arrendament d'un canal a Emissions Digitals de Catalunya, del Grupo Godó, la CCMA ha pogut continuar amb l'emissió de TV3 en alta definició. També va explicar que el procés

de reubicació de canals està gairebé acabat, llevat de petites zones on la recepció encara no és òptima. En la sessió, els experts de les telecomunicacions, de la indústria i de la radiodifusió van demanar complementarietat entre la TDT i els nous serveis mòbils a l'hora de distribuir l'espectre radioelèctric. En aquest sentit, els experts van analitzar com s'haurà d'implementar el segon dividend digital, corresponent a la banda dels 700 MHz. L'adjunt a la direcció general d'Abertis Telecom, Josep Ventosa, va assenyalar que "no és una qüestió de substitució i de veure com matarem la TDT per posar-hi el mòbil, sinó que és una qüestió de complementarietat". ■ REDACCIÓ

Mor el llegendari corresponsal de la CBS Bob Simon en un accident

EFE | WASHINGTON

■ El llegendari corresponsal de la CBS i del reconegut programa *60 Minutes* Bob Simon va morir dimecres a la nit en un accident de trànsit a Nova York, als 73 anys, segons va informar la cadena nord-americana. El guardonat periodista, amb 27 premis Emmy a l'esquena, va cobrir en cinc dècades de carrera els principals conflictes internacionals des dels anys seixanta fins avui.

Bob Simon va començar a *CBS News* el 1967 com a reporter a Nova York. També va cobrir per a aquest canal esdeveniments a Israel, Irlanda del Nord, els Balcans i la guerra del Vietnam.

FUTBOL BASE

El MIC premiarà el millor treball de periodisme esportiu

GIRONA | DDG

■ El torneig de futbol base que cada Setmana Santa omple la Costa Brava, MIC, torna a impulsar un premi de periodisme esportiu, dedicat a la figura del desaparegut Dani Montesinos, al qual poden optar estudiants de periodisme amb el premi d'una estada de pràctiques a Gol Televisió. El termini per presentar els treballs es va obrir ahir i acaba el 24 març. La quinzena edició del MIC se celebrarà entre el 31 de març i el 5 d'abril diverses poblacions de la Costa Brava. Es calcula que hi tornaran a participar més de 220 equips procedents de més d'una trentena de països diferents en les diferents categories del torneig.